

Дует (1936)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Поволі повертаємось у землю, як в колиску,
вузли зелені зілля в'яжуть нас — два спутані акорди.
Сокира сонця вбита в пень дубовий лезом блиску,
музика моху, ласка вітру, дуб, мов ідол, гордий.

На тратві дня, що нас несе, тіла слухняні й теплі
зростаються з собою, мов два сни, два вірні квіти.
Мов шерсть кота, нас гріє мох. Заміниш зорі в шепіт,
заміниш кров у зелень і музику. Небо світить.

Де берег дня, за морем неба, сплять вітри майбутні
і наші вірні зорі — наші долі ждуть в заморях,
поки не здійсняться з землі наказу. В се несутнє
відкинемо і лиш екстазу чисту візьмем зорям.

Болить натхнення крові. Брови, мов дві стріли, колють,
і мур мелодії над нами, мов луна велика,
немов крило вітрів. Від зір залежить наша доля.
Гориш рослинна й спрагла, мов земля. Ти вся музика.

18 травня 1936

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/duet